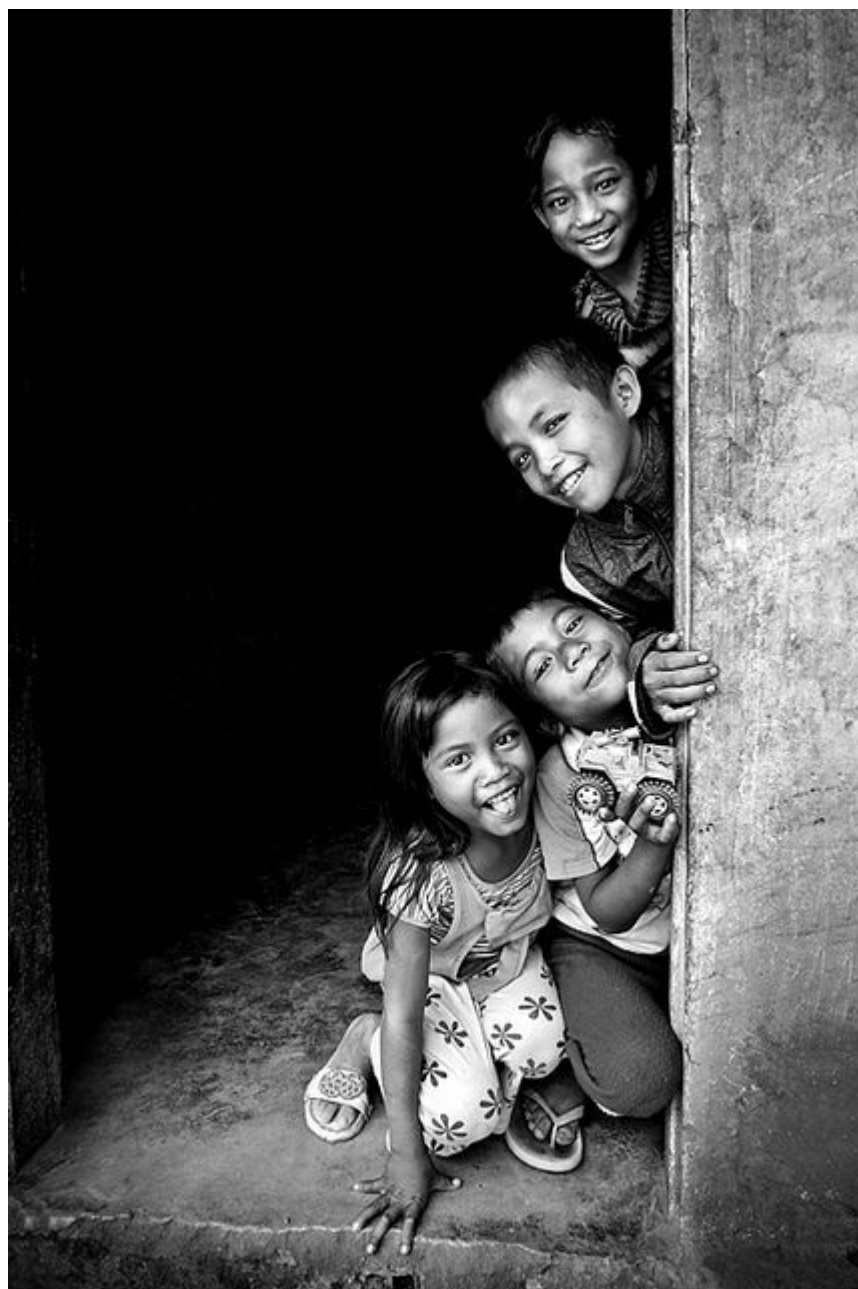

18 Αυγούστου 2014

Τα τείχη και οι τοίχοι

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:[flickr.com](#)

Flickr A Stack of Siblings dvlazar στο Flickr

Amr Tawwab

A Stack of Siblings ©dvlaza: Vietnam

Όλη η ζωή του ανθρώπου είναι συνυφασμένη με την αρρώστια, τον πόνο, την ασήκωτη θλίψη κάποτε, τα γηρατειά και το θάνατο. Ποιος στ' αλήθεια δεν το αισθάνεται αυτό; Μετά τα γέλια και τη χαρά, στη διάρκεια της νεανικής ηλικίας κυρίως, από κοντά και η σκοτεινιά, η λύπη, οι ποικίλες δοκιμασίες. Χαρά και λύπη είναι σαν την ανάσα μας. Το ένα το εισπνέουμε, το άλλο το εκπνέουμε.

Ο πολύς Ρώσος Ορθόδοξος στοχαστής Νικολάι Μπερντιάεφ, το υπογραμμίζει κάπου με τη λατινική φράση, «Doleo ergo sum»=πονώ άρα υπάρχω. Αυτό που απωθείται στην παράδοση της Δυτικής φιλοσοφίας μέσα στην άκαμπτη εν πολλοίς ρασιοναλιστική και κοσμική αντίληψή της, (επειδή από έλλειψη αληθινής πίστης θέλει να αποφύγει τη δοκιμασία), στην ορθόδοξη βιοθεωρία είναι η όντως καύχηση.

Γι' αυτό ο Ιάκωβος, στο πιο υπέροχο ίσως δοκίμιο Ορθοδόξου πνευματικότητας που έχει γραφτεί (Επιστολή Ιακώβου), λέγει· «Πάσαν χαράν ηγήσασθε αδελφοί μου, όταν πειρασμούς περιπέσητε ποικίλοις, γινώσκοντες ότι το δοκίμιον υμών της πίστεως κατεργάζεται υπομονήν, η δε υπομονή έργον τέλειον εχέτω, ίνα ήτε τέλειοι και ολόκληροι, εν μηδενί λειπόμενοι» (Ιακώβου 1, 2-4). Φοβερός λόγος τω όντι, που δύσκολα μπορεί ο σύγχρονος άνθρωπος της υλιστικής αποθηρίωσης να δεχθεί.

Χωρίς λοιπόν τη δοκιμασία των θλίψεων, δεν μπορεί ο άνθρωπος να φθάσει στην πληρότητα και την ολοκλήρωση. Γι' αυτό στη ζωή μας συνεχώς η χαρά εναλλάσσεται με τη λύπη, η ηδονή με την οδύνη. Χαρά και οδύνη οι δύο όψεις του αυτού νομίσματος· όπως σταυρός και ανάσταση οι δύο όψεις του ευαγγελίου. Ο Μάξιμος ο Ομολογητής, δημιουργώντας μια γοητευτική συνήχηση στον αναγραμματισμό μια λέξης, ηδο/οδύνη μας βεβαιώνει ότι τούτο είναι μια αλήθεια, μια σκληρή πραγματικότητα, που μας θυμίζει τη σταυροαναστάσιμη πορεία του Χριστού. «Ουκ ενδέχεται ποτέ χωρίς οδύνης είναι την ηδονήν...» (Μαξίμου Ομολογητού, Φιλοκαλία των Ιερών Νηπτικών, τ. Β', σ. 99).

Γι' αυτό μας χρειάζεται και η μαρτυρική συνύπαρξη με τους άλλους για να έχουμε κοινωνία και επικοινωνία. Ο Ντοστογιέφσκι γράφει στους «Αδελφούς Καραμαζώφ»· «Όλοι στον αιώνα μας χώρισαν και γίναμε μονάδες, ο καθένας αποτραβιέται στην μοναξιά του, ο καθένας απομακρύνεται απ' τον άλλο, κρύβεται και κρύβει το έχει του, και καταλήγει ν' απωθεί τους ομοίους του και ν' απωθείται απ' αυτούς» (Φ. Ντοστογιέφσκι, Αδελφοί Καραμαζώφ, Β'6, II, σε μετάφραση Άρη Αλεξάνδρου, εκδ. Γκαβάση, τ. 2, σ. 164). Ιδού λοιπόν κι άλλη «συνάντηση ετεροειδών» που όμως εδώ ακολουθούνται α-ντίστροφες πορείες. Άλλο Ζ.Π. Σαρτρ κι άλλο Φ. Ντοστογιέφσκι. Για τον πρώτο, οι άλλοι είναι οι τοίχοι που φυλακίζουν· για το δεύτερο, τα τείχη που σώζουν και λυτρώνουν τον άνθρωπο, που οδηγούν στην αληθινή κοινωνία και

επικοινωνία. Στην όντως ζωή.

Κώστας Γάλλος

«ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ» 12-11-2009

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΑΠ. ΒΑΔΡΑΧΑΝΗΣ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

Πηγή: pmeletios.com